

Dr. Lovas, a nemzettestvér

VISSZHANG - XLV. évfolyam 27. szám, 2001. július 6.

Van abban valami szánalmas, hogy egyetlen bátor, tényfeltáró újságíró, Kenedi János, illetve a sorozatát közlő Élet és Irodalom megszólalása után azonnal akadt vagy féltucatnyi (mértékadónak nevezett) közéleti személyiség, akik az elmúlt évtized folyamán mindvégig tisztában voltak dr. Lovas István küldetésének lényegével - véleményüket, információikat 2001-ig csupán azért nem hozták nyilvánosságra, mert elsőként nem volt bátorságuk megtenni azt, amit a nevezettek felvállaltak.

Mivel jómagam a düsseldorfi központú Stiftung für die Opfer de Kommunismus (az Alapítvány a Kommunizmus Áldozataiért) egykori igazgatójaként, illetve a Hungarista Mozgalom Hírszolgálatát volt vezetőjeként nem vagyok érdekelt a Kenedi kontra Lovas vitában - ugyanakkor az érintettség ténye vitathatatlanul fennáll, néhány információval egészíteném ki az Élet és Irodalomban olvasottakat. A magyarországi szélsőjobboldal szerveződése 1989-ben kezdődött el, ugyanabban az évben, amikor dr. Lovas István "Ferenczi Zoltán" néven újsógyakorlatokba kezdett a Lajtnán innen. Az NSDAP/AO lincolni főhadiszállásának magyar osztálya ekkor küldte el szakembereit hazánkba s alakult meg a Magyar Nemzetiszocialista Akciócsoportok elnevezésű, kifejezetten náci organizáció, amely később, 1991-ben Györkös István és Gottfried Küssel irányításával szabadcsapatokat küldött a balkáni hadszíntérre. A hazai nyilvánosság által (később) Magyar Nemzeti Arcvonal néven megismert, (még később) hungaristának hirdetett szervezet különösen az eszéki harcokban tüntette ki magát, mindenekelőtt az elszenvedett vérveszteségek tekintetében. Az Egyesült Államokból érkezett Lovas "Ferenczi" Istvánt nem a Hungarista Mozgalom aktivizálta 1989-ben, már csak azért sem, mert Szálasi Ferenc követői 1993. január 3-án indították el mozgalmukat és 1994. április 27-én jelentették be az NSDAP/AO-tól meglehetősen távolságban lévő politikai tevékenységüket. Dr. Lovas műveinek, olykor plágiumainak olvasói bizonyíthatják: "a legfelkészültebb, legműveltebb magyar újságíró" leginkább a fajelmélet területén kalandozott az elmúlt évtizedben - e tudományos-publicisztikai tevékenység pedig inkább jellemző a nácikra, mint a hungaristákra.

Az Alapítvány a Kommunizmus Áldozataiért elnevezésű szervezet nem karitatív célokkal jött létre Magyarországon, hanem antikommunista - adatgyűjtéssel, az információk bizonyos részének a nyilvánosság elé tárásával foglalkozó, a hazai belpolitikai állapotokat befolyásolni képes - politikai organizációként. Bármenynyire is tiszteletre méltóak Fencsik Gábor kutatási eredményei, a nemzetközi dokumentációs irodák, és a Hungarista Mozgalom Hírszolgálatát tévesen kapcsolja össze. Az Alapítvány egyrészt nem Magyarországon keresett meg engem - tudniillik Düsseldorfban éltem -, másrészt velem mint a "Hungarista Hírszolgálat [sic!] referensével" többek között azért sem folytathatott volna dr. Lovas megbeszéléseket, mert a Hungarista Mozgalom Hírszolgálatát évekkel később, 1995-ben hozta létre budapesti központját s nevezte ki a HM mind a mai napig legutolsó hírfőnökét (vagyis engem, akivel - mint hírszolgálati vezetővel - dr. Lovasnak 1989-es Magyarországra érkezésekor fel kellett volna venni a kapcsolatot). Ugyanígy téves az a megállapítás, mely szerint a SZER munkatársai közül ő érkezett 1989-ben utolsónak Magyarországra. "Ferenczi Zoltán" néven már 1988 őszén - az NSZK-ba történt áttelepülésem előtt - találkoztam vele, abban az időszakban valódi nevén Hajdú Anna "Lágh Júlia" kíséretében térképzeték fel a Jurta körüli politikai csoportosulásokat.

Thiry István, Tabódy István és Földes Péter - az igazgatótanács tagjai -, valamint Méhes Csaba az Egyesült Államokból konkrét irányítási feladatokat nem láttak el, ezek a személyek úgy Magyarországon, mint az Államok területén közéleti, egyházi szerepük, illetve üzleti vállalkozásaik révén (Ch. Méhes, J. Samu) hatékonyan segítették az Alapítvány tevékenységét. A különböző országokban, sőt, kontinensen működő igazgatók kiválasztásában elsődleges szerepet játszott a közösen elszenvedett politikai üldözöttség: az Alapítvány mindhárom igazgatója a "Gyűjtő" (a Budapesti Fegyház és Szigorított Börtön) lakója volt a hatvanas-hetvenes években.

Földes Péter, a Lovas Istvánt igazolók egyike írta visszaemlékezéseiben Lovas Istvánról:

"...És lám, odakinn tényleg dúl a béke: új politikaiakat alig hoznak be..., a börtönünk szinte már kezd elnéptelenedni. No, valaki azért jött, egy igen emlékezetes új arc tűnt fel - a Lovas Pista. Pofátlanul fiatal volt, hallatlanul erős, rendkívül eszes és hibátlanul életvidám. Sokat jelentett nagyon, az Életet hozta a mi akkori beposhadt nyomorúságunkba! Fölényesen vette a börtönt, mert ismerte az erejét és ebben teljesen igaza volt. Bekerült a Fordítóba [a Belügyminisztérium III/III-as Főcsoportja Operatív Osztálya által ellenőrzött Fordító Irodába - Sz. K. T.], ott és akkor mi ketten rengeteget beszélgettünk. Ez jó volt, nagyon-nagyon jó..."

Földes Péter Öt portré a forradalomból című könyve, melyből a fentieket idéztem, nem is egy vonatkozásban hamis képet festett 1956-ról éppúgy, mint az öt portré egyikéről, Lovas Istvánról. A "Génius", illetve "a legfelkészültebb, legműveltebb magyar újságíró" 1956-ban még mindössze 11 éves volt, ráadásul az édesanyja a forradalom napjaiban az utcára is alig engedte ki, így módon 56-os portrét írni róla - nos, ehhez meglehetősen kontrollmentes fantázia szükségeltetik. "Bekerülni a Fordítóba" sem volt olyan egyszerű dolog, ahogyan azt Földes Péter leírta. E kiváltságos munkahelyre nagyon-nagyon jelentős politikusok vagy igen kiváló tudású politikai elítéltek kerülhettek, szimpla érettségi bizonyítvánnyal azon a helyen még takarító sem lehetett akárki. Hacsak... a börtönparancsnoknál is nagyobb hatalommal bíró Operatív Osztály másként nem rendelkezett. Lovas István önmagáról írott sorai is ezt a különleges (tényleg csak a "géniusokra" jellemző) helyzetet rögzítik: "Én a Kádár-rendszerben dokumentálhatóan, pontosan olyan voltam, mint ma - és úgy tettem, mintha demokráciában élnék. Nem féltam és pofáztam. A börtönt végigröhögtem..."

Mint börtöntárs, olyan, aki jelentősen több évet töltöttem a "Gyűjtő" falai között, nem bivalyerős, állandóan pofázó, röhögő társakra emlékezem - hanem mindig éhes, korán őszülő emberekre, olyanokra, akiket márványfehérségűre szívtak ki a vastag, jéghideg falak. Azok sem voltak vidámak, akik azon a helyen hat hónapot vagy esetleg húszat töltöttek el, viszont aki mögött ott állt a mindenható hatalom, akiknek a lépteit a már említett Operatív Osztály irányította, azok számára természetesen könnyebbé vált a hat vagy húsz hónapig tartó fegyházbüntetés.

Az Alapítvány a Kommunizmus Áldozataiért elnevezésű szervezetet a zsoldosszellem zilálta szét. A budapesti igazgató (dr. Lovas) az amerikai és a nyugat-európai életszínvonalat is jelentősen meghaladó körülmények között képzelte el antikommunista tevékenységét. Jellemző, hogy 1992-ben az egykori politikai üldözötteknek szánt adományokból a budapesti igazgató olyan zugligeti luxusrezidenciát tartott fenn, melyben egyetlen szoba, ahol dr. Lovas tárgyalópartnereit fogadta, nagyobb méretű volt, mint a düsseldorfi igazgatóság összes helyisége.

Napjaink újságolvasói már rá sem ismernének arra a Lovas Istvánra, aki 1991-ben bravúros politikai fordulatokat követően még az SZDSZ-t is körüludvarolta. A Beszélő 1991. augusztus 20-ai számában, ami ugye ma már elképzelhetetlen lenne, a nép-nemzeti kormányt támadta (még ügyvédjét is a Mérleg utcából fogadva fel), néhány hónap múltán a Columbus utcai Pofosz-székházban tárgyalta.

Génius volt, az kétségtelen.

Szemenyei-Kiss Tamás

az Alapítvány a Kommunizmus

Áldozataiért volt düsseldorfi

(németországi) igazgatója